

Podgrupa Chwilowa

Dziś, o dwudziestej w sali Lubelskiego Studia Teatralnego część aktorów teatru „Grupa Chwilowa” zagra promocyjnie nowe przedstawienie — „Wędrowki niebieskie”. Wieloznaczność tytułu jest zamierzona. Niebieskie — to oderwane od ziemi, uwolnione z powinności wobec czasu i ludzi, bliższe Boga. Ale jest to też kolor wierności i tęsknoty.

dziennik

4 **LIPIEC 1990 R.**

Intencja spektaklu przede wszystkim wynika z chęci podrażnienia intelektualnego i zwątpienia w moc słowa — nośnika ludzkich problemów. W spektaklu zawarta jest też próba odpowiedzi na pytanie o sens teatru, jako proporcji między spektakularnością a niezależnością dzieła i twórczenia. Zresztą treściowo „Wędrowki niebieskie” są w ogóle postulatem odnalezienia harmonii pomiędzy punktami równowagi sił przeciwstawnych, działających na człowieka. Formalnie zaś — poszukiwaniem nowego, odrębnego rodzaju teatru, świadomym, choć ryzykownym, przekraczaniem konwencji.

Ramę przedstawienia stanowi motyw opuszczenia domu i powrotu. Wykorzystuje

się w nim rozmaite elementy: interesującą podwójność wątku fabularnego, styl przypowieściowy, wyraźne odniesienia, wręcz pastisze fragmentów innych spektakli. W scenografii m.in. adaptowano rozwiązania pochodzące z teatru lalkowego. Jest też sporo małych rekwizytów-symboli, nieco już charakterystycznych dla „Grupy Chwilowej”.

W „Wędrowkach niebieskich” warto zwrócić uwagę na światło i muzykę. Muzyka jest znakomita, wyłącznie na żywo, wiolonczelowa; skomponowana specjalnie do przedstawienia (z wyjątkiem mocno przetworzonego motywu autorstwa M. Karłowicza). Światło zaś pełni bardzo interesującą, niespotykaną zazwyczaj funkcję nośnika znaczeń. Ten pomysł, a także jego realizacja, godne są specjalnego wyróżnienia.

Dwa najbardziej znaczące myślowo teksty pochodzą od

Nabokova i mało znanego austriackiego autora von Hofmannstahla. Ważne miejsce, choć z innych nieco względów, zajmuje list Cwietajewej do Rilkego (wówczas już nieżyjącego). W spektaklu kryje się też pewna zagadka literacka, której rozwiązania pozwolił sobie nie zdradzać.

Widzowie wypowiedali się o przedstawieniu dość kontrowersyjnie. Jednakże wszyscy zgadzali się w jednym: że jest to najlepszy z dotychczas pokazywanych przez „Grupę Chwilową” spektakli i niewątpliwym krokiem naprzód. Mnie osobiście bardzo się ów krok podobał.

(bę)

Teatr Grupa Chwilowa, „Wędrowki niebieskie”. Kreacja zbiorowa. Aktorzy: Renata Dziedzic, Grzegorz Linkowski, Jerzy Rarot. Reżyseria: Tomasz Pietrasiewicz. Muzyka: Witold Dąbrowski. Premiera: 1990.06.11, LST.